

reče ona ‚Bog‘. Sv. Elizabeta je Marijo hvalila in blagrovala, ker je verovala. Marija, zvesti odmev Boga, pa je zapela: Moja duša poveljuje Gospoda. Kar je storila Marija tedaj, to še vedno dela.« (Pp75; 225).

»Povsod Boga, ljubljena Mati, mi hočemo povsod Boga!« Zato (oprti na Božjo milost) hočemo, da bi se vsi ljudje svobodno odpirali za Ljubezen, ki edina resnično osvobaja in osrečuje – v polnosti in neminljivo.

Anton Strle, Popolna podaritev. Marija – vodnica k svobodi v brezmejnosti Boga, v: Srečanja 14(1983)173. Ponatis v: V Materini šoli 6/2015, str. 31–32.

»Po Mariji, z Marijo, v Mariji in za Marijo«

Tudi Slovenci poznamo Andréja Frossarda, in sicer po njegovi knjigi *Bog biva, srečal sem ga*, kjer poroča, kako je v nekaj minutah iz popolnega nevernega in v veri nepoučenega postal »katoliški, apostolski, rimski kristjan,« čeprav niti krščen ni bil v tistih dvajsetih letih svoje starosti. Poleg mnogih drugih knjig z versko vsebino je ta sloviti francoski časninar-konvertit leta 1982 objavil knjigo *Ne bojte se* (*N'ayez pas peur*, Laffont, Pariz, 323 str.), ki vsebuje pogovore s papežem Janezom Pavlom II.

Janez Pavel II. tukaj tudi pripoveduje, kako veliko dolguje prav branju knjige sv. Ludvika Grigniona Montfortskega *Popolna podaritev Jezusu Kristusu po Mariji* (v izvirniku *Razprava o pravi pobožnosti*) in kako močno je ta knjiga zaznamovala njegovo življenje. Dobesedno izjavlja papež: »Prej sem bil glede pobožnosti do Marije bolj zadržan; bal sem se namreč, da marijanska pobožnost zakriva Kristusa, namesto da bi mu dajala prvo mesto. V luči nauka, ki ga razvija Grignion Montfortski, pa sem jasno uvidel, da je resnica čisto drugačna. Naš notranji odnos do Matere Božje organsko poteka iz naše povezanosti s Kristusovo skrivnostjo. Sveta Devica Marija se bolj in bolj razkrije ravno tistemu, ki napreduje v razumevanju skrivnosti Jezusa Kristusa, učlovečene Božje Besede,

in obenem v razumevanju skrivnosti troedinega Boga, v kateri ima skrivnost odrešenja svoje korenine in svoj cilj. Reči moremo celo, da človeku, ki si prizadeva, da bi spoznal in ljubil Kristusa, le-ta sam pokaže na svojo Mater, kakor je to storil na Kalvariji za svojega učenca Janeza. Vsakomur izmed nas pravi Gospod o Marji: ‚Glej, tvoj sin!‘, ‚Popolna pobožnost‘ do Marije raste z našim poznanjem Kristusa in z našo zaupljivo predanostjo njegovi osebi. Še več, ta ‚popolna pobožnost‘ do Marije je nujno potrebna tistemu, ki se hoče brez pridržkov darovati Kristusu in delu odrešenja.«

Pobožnost sedanjega papeža do Marije je torej izrazito usmerjena na Kristusa kot na svoj cilj in središče. Tako je tudi pri sv. Ludviku Montfortskem, na katerega se papež opira. »Po Mariji je prišel Jezus na svet in po Mariji naj tudi kraljuje svetu.« Tako začena sv. Ludvik svojo znamenito knjigo *Popolna podaritev*.

Nekoliko naprej poudarja: »Ne verjamem, da bi mogel kdo dospeti do tesnega zedinjenja z našim Gospodom in do popolne zvestobe Svetemu Duhu brez zelo velike povezave s presveto Devico in brez njene velike pomoči« (Pp 43).

Po Mariji: Marijo naj sprejemamo za svojo srédnico pri vseh naših odnosih do Kristusa in po njem do Boga. Predvsem pa naj bomo v vseh rečeh poslušni Mariji in naj se damo voditi njenemu duhu, kar pomeni isto, kakor ravnati se po navodilih Svetega Duha; saj se Marija nikdar ni prepuščala svojemu lastnemu duhu, marveč samo Božjemu Duhu, ki je na poseben način prišel nad njo pri oznanjenju in nato spet na binkošti.

Z Marijo: Svojo življenjsko pot naj vedno hodimo v družbi z Marijo, kakor da bi bila vedno poleg nas, v naši bližini. In vedno znova naj se oziramo nanjo kot na tisti »popolni vzor vsake kreposti in popolnosti, ki nam ga je Sveti Duh podaril v zgolj ustvarjenem bitju, da ga po svojih slabotnih močeh posnemamo« (Pp 260). Sprašujemo naj se: »Kako bi to storila Marija na mojem mestu?«

V Mariji: Posnemamo naj Jezusa, ki je največji del svojega življenja na zemlji tudi po zunanje prebil v tesni povezanosti z Marijo, medtem ko je po notranje sploh vedno ostal v Marijinem »območju«, tako rekoč potopljen v »ozračje« Marijine navzočnosti, v »vonju« njenih

kreposti, predvsem njene popolne pripravljenosti za Boga. »Kdor prebiva z duhom v presveti Devici, nikoli ne stori znatnejšega greha« (Pp 264) in more ostati v najvišji meri poslušen svetemu Duhu.

Za Marijo: Na Marijo naj bi kot na bližnji cilj naravnali vse, da bi bilo tem učinkoviteje usmerjeno na poslednji cilj, ki je Kristus in Bog sam, v katerem edinem more človek doseči svojo popolno dovršitev in neminljivo srečo (prim. Pp 125).

Sv. Ludvik Montfortski napoveduje, da se bodo tisti, ki bodo zares v čim večji meri vse delali »po Mariji, z Marijo in v Mariji,« lotevali velikih reči; oprti na »močno Ženo«, o kateri je že od začetka povedano, da bo strla glavo »stari kači, ki se imenuje hudič in satan, ki zapeljuje ves svet« (Raz 12,9), jih bodo tudi uresničevali in kar največ prispevali k temu, da bo kljub velikanskim oviram z močjo prišlo Kristusovo in Božje kraljestvo, »kraljestvo pravičnosti, ljubezni in miru«.

Anton Strle, Popolna podaritev. »Po Mariji, z Marijo, v Mariji in za Marijo«, v: Srečanja 15(1984)11-12. Ponatis v: V Materini šoli 7-8/2015, str. 29-30.

Dejanje izredne pomembnosti

Slovenski škofje so 21. januarja 1992 sklenili, da po mednarodnem priznanju Republike Slovenije posvetijo slovenski narod Mariji. Skupno dejanje posvetitve naj bi bilo za vse Slovence na slovesni praznik Marijinega vnebovzvetja, 15. avgusta letos.

»Zgodovina slovenskega naroda,« tako utemeljujejo škofje to svojo odločitev, »z vsemi sončnimi in senčnimi stranmi je hkrati zgodovina slovenske vernosti. V njej je imela posebno vlogo božja in naša Mati Marija. Versko življenje je cvetelo takrat, ko je bila razširjena živa in zdrava pobožnost do božje Matere. Kadar te ni bilo, je med našimi predniki plahnela in ginila tudi vernost. V najhujših stiskah nam je ohranila vero in ljubezen, da smo mogli obstati do današnjih dni. Prek vseh oblik življenja od naseljevanja do danes nam je kazala pot k svojemu Sinu.